

Nr 138.

Av herr Jansson i Kalix m. fl., om beredande av likformighet i skattehänseende för vissa kategorier av arbetstagare, som uppbära sjukpenning till följd av olycksfall.

Enligt gällande olycksfallsförsäkringslag är i princip varje arbetare försäkrad för skada till följd av olycksfall i arbetet.

Försäkringen äger rum i riksförsäkringsanstalten eller i ömsesidigt olycksfallsförsäkringsbolag. Därjämte finnas möjligheter för arbetsgivare att ikläda sig s. k. självrisk.

Enligt 19 § i kommunalskattelagen räknas icke till skattepliktig inkomst vad som i annan form än livränta tillfallit den försäkrade eller hans dödsbo på grund av sjuk-, olycksfalls- eller arbetslöshetsförsäkring eller vad som annorledes än genom försäkring i annan form än livränta tillfallit någon såsom ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete. Under denna bestämmelse faller bl. a. sådan sjukpenning, vilken enligt olycksfallsförsäkringslagen bestrides genom försäkringsavgifter eller utbetalas av riksförsäkringsanstalten eller därmed likställt försäkringsbolag direkt till den skadade.

Förutsättningarna för skyldighet att verkställa löneavdrag till gäldande av preliminär skatt äro bl. a. att den, som verkställer den kontanta utbetalningen, skall vara arbetsgivare i förhållande till mottagaren såsom arbetstagare samt att det utbetalda beloppet skall i beskattningshänseende utgöra för arbetstagaren skattepliktig inkomst av tjänst.

En viss tveksamhet har uppstått såväl bland arbetsgivare som bland de lokala taxeringsorganen om huruvida löneavdrag för skatt skall verkställas å avlöning, som utgår till arbetstagare under ledighet för sjukdom till följd av olycksfall i arbete, jämväl till den del avlöningen omfattar sjukpenning.

Sedan närmare anvisning därom begärts, har centrala uppbördsnämnden förklarat

dels att för det fall, att arbetsgivare, som icke står självrisk, utbetalar avlöning till arbetstagare under sjukdom i arbete till följd av olycksfall, bör preliminär A-skatt endast beräknas å den del av avlöning som i förekommande fall överstiger enligt olycksfallsförsäkringslagen utgående sjukpenning,

dels ock att arbetsgivare, som står självrisk, vid utbetalande av avlöning till arbetstagare under tid, då arbetstagaren är förhindrad att arbeta på grund av olycksfall i arbete, har att tills vidare och intill dess att annan

rättspraxis vid taxering tillämpas verkställa löneavdrag å hela det lönebelopp, som utbetalas till arbetstagare. Nuvarande rättspraxis utgår ifrån att skatteplikt föreligger i sådana fall. I ett av regeringsrätten den 12 december 1947 meddelat utslag synes ovan refererade rättspraxis alltjämt ha tillämpats.

Då det synes oss, som om billighet och rättvisa fordra, att arbetstagarens rätt i skattehänseende icke skall göras beroende av huruvida arbetsgivaren erhållit medgivande att stå så kallad självrisk eller icke, och då det torde vara svårförståeligt för den enskilde skattskyldige att löneavdrag skall ske i det ena fallet men icke i det andra, särskilt i de fall, då arbetsgivaren endast utbetalar lön med belopp som av riksförsäkringsanstalten fastställts i enlighet med de grunder som anstalten själv använder vid utbetalande av s. k. sjukpenning, hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att det uppdrages åt kommunalskattesakkunniga att ta upp denna fråga i sin utredning och att därvid komma med förslag till sådan ändring i kommunalskattelagen, att likformighet i skattehänseende fastställles för arbetstagare, som under sjukdom i arbete till följd av olycksfall uppbär s. k. sjukpenning, oavsett om arbetstagaren har anställning hos arbetsgivare, som har sina arbetare försäkrade hos riksförsäkringsanstalten eller därmed likställt försäkringsbolag, eller om han är anställd hos arbetsgivare, som står självrisk.

Stockholm den 23 januari 1950.

Ivar Jansson

i Kalix.

J. O. Gavelin.

Hildur Ericsson.

Olof Wiklund.